

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci jednal ve veřejném zasedání konaném dne 26. února 2024 o odvolání obžalovaného **RNDr. Stanislava B.**, narozeného xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 20. 6. 2023, č. j. 6 T 27/2023-325, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu **se** odvolání obžalovaného RNDr. Stanislava B. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Jeseníku (dále jen „okresní soud“) ze dne 20. 6. 2023, č. j. 6 T 27/2023-325, byl obžalovaný RNDr. Stanislav B. (dále jen „obžalovaný“) uznán vinným skutkem, že v době od 15. 7. 2022 do 20. 7. 2022 jako odpovědná osoba a vedoucí letní pobytové akce, kterou pořádala xxx, v rámci Turistického oddílu xxx, jehož byl vedoucím, v plánovaném termínu od 16. 7. 2022 do 30. 7. 2022 na různých místech ve vnitřních a venkovních prostorách ubytovacího zařízení v xxx, v různou dobu a s různou četností, a to i několikrát denně pod různými záminkami k hovorům, pochvalám či udílení pokynů v souvislosti s táborovými činnostmi poškozenou nezletilou V. Č., nar. xxx, pobízel, aby si mu sedala na jeho klín, otočená zády k němu, přičemž ji hladil po vlasech, na stehnech, přes oblečení na břichu, hrudníku, hýždích a přirození, dále poškozenou nezletilou E. S., nar. xxx, nejméně čtyřikrát podobně vybídl, aby si sedla na jeho stehna, a poté ji hladil přes oblečení na stehnech, břiše, hlavě a zádech, poškozenou nezletilou K. O., nar. xxx, nejméně dvakrát hladil přes oblečení po zádech a břichu a jednou ji políbil na tvář, poškozenou nezletilou V. M., nar. xxx, nejméně třikrát, poté, co si ji posadil na stehna, hladil přes oblečení na hýždích, a poškozenou nezletilou J. Š. nejméně dvakrát, poté, co si ji posadil na stehna, hladil přes oblečení na břichu, zádech a hýždích, a s těmito poškozenými vyhledával těsné fyzické kontakty, když je opakovaně hladil po hlavě, objímal či některé z nich líbal na čelo „na dobrou noc“, a to ačkoli mu poškozené byly svěřeny rodiči jako vedoucímu pobytu, kam byly písemně přihlášeny, a ačkoli jako vedoucí pobytové akce znal věk poškozených, tím spáchal zvláště závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Za uvedený trestný čin byl obžalovaný odsouzen podle ust. § 187 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců. Podle ust. § 81 odst. 1, ust. § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen a zkušební doba byla stanovena v trvání 4 let. Podle ust. § 82 odst. 3 trestního zákoníku bylo dále obžalovanému uloženo, aby se ve zkušební době podmíněného odsouzení zdržel výkonu činnosti spojené s přímým i nepřímým výchovným působením na děti a mládež.
2. Proti shora uvedenému rozsudku podal obžalovaný odvolání, v písemně odůvodněném odvolání obžalovaný prostřednictvím svého obhájce uvedl, že rozsudek napadá toliko do výroku o trestu. Konkrétně obžalovaný napadenému rozsudku vytýká, že uložený trest považuje za dané situace za nepřiměřený, když obžalovaný splnil podmínky několika polehčujících okolností, tyto dle názoru obžalovaného nebyly soudem prvního stupně plně zohledněny. Za nejvýznamnější polehčující okolnost považuje skutečnost, že se obžalovaný ke svému jednání v celém rozsahu doznal. Přiznání

viny, které obžalovaný učinil před soudem prvního stupně, bylo spojeno s vyjádřením, že svého jednání upřímně lituje a mrzí ho to. Obžalovaný dále doposud vedl spořádaný život, řádně pracuje, dlouho pracoval jako vědecký pracovník a své zkušenosti následně předával mladé generaci. Dále je v odvolání uvedeno, že nelze přehlédnout při hodnocení svědeckých výpovědí skutečnost, že některé z účastnic tábora se měly na obžalovaného „domluvit“ tak, aby mu uškodili. Mezi další polehčující okolnosti patří to, že jednáním nevznikla žádná prokazatelná škoda. Závěrem obhájce obžalovaného navrhl, aby odvolací soud změnil výrok o trestu tak, že obžalovaný se odsuzuje k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků s podmíněným odkladem na 3 roky.

3. Obhájce obžalovaného u veřejného zasedání přednesl podané odvolání shodně s jeho písemným vyhotovením, včetně konečného návrhu.
4. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „státní zástupce“), se k podanému odvolání u veřejného zasedání vyjádřil a uvedl, že má za to, že trest uložený okresním soudem je zákonný, rovněž uložený trest i pokud se týká druhu a výměry, považuje za přiměřený, spíše je možno uvést, že uložený trest je trestem mírným. Okresní soud vyhodnotil jak polehčující, tak přitěžující okolnosti, a právě polehčující okolnosti se projeví ve výměře daného trestu. Závěrem státní zástupce navrhl, aby předmětné odvolání bylo zamítnuto jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu.
5. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu) úvodem shledal, že odvolání bylo podáno oprávněnou osobou [§ 246 odst. 1 písm. b) trestního řádu], v zákonné osmidenní lhůtě od doručení opisu rozsudku a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 248 odst. 1 trestního řádu), přičemž splňuje zákonem předepsané náležitosti (§ 249 trestního řádu). Současně krajský soud neshledal ani jiný důvod k zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 odst. 1, resp. podle § 253 odst. 3 trestního řádu z formálních důvodů bez věcného přezkoumání napadeného rozsudku a předcházejícího řízení.
6. Podaným odvoláním obžalovaný napadl pouze výrok o trestu, výrok o vině napadeného rozsudku okresního soudu proto také nebyl předmětem základní přezkumné činnosti krajského soudu jako soudu odvolacího. Ten však zkoumal, zda odvoláním vytykávané vady výroku o trestu napadeného rozsudku, případně vady nevytykávané, pokud by na jeho správnost mohly mít vliv, nemají svůj původ právě ve výroku o vině napadeného rozsudku, na nějž výrok o trestu navazuje. Odvolací soud tedy zkoumal, zda v projednávané trestní věci obžalovaného nejsou dány důvody pro rozšíření přezkumné činnosti i na výrok o vině napadeného rozsudku okresního soudu, takové důvody zjištěny nebyly. Nutno dále dodat, že obžalovaný u hlavního líčení ve smyslu ust. § 206c odst. 1 trestního řádu prohlásil, že je vinný spácháním popsáného skutku a souhlasil s uvedenou právní kvalifikací.
7. Z podnětu odvolání podaného státním zástupcem přezkoumal krajský soud ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroku o trestu napadeného rozsudku okresního soudu, jakož i správnost postupu řízení, které tomuto výroku napadeného rozsudku předcházelo.
8. V postupu řízení, které předcházelo odvoláním napadenému výroku o trestu rozsudku okresního soudu, nezjistil odvolací soud podstatné procesní vady, jež by mohly mít vliv na správnost meritorního rozhodnutí, nebyly shledány procesní důvody pro zrušení napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Okresní soud provedl v hlavním líčení důkazní řízení s ohledem na prohlášení viny ze strany obžalovaného a následné přijetí prohlášení viny ze strany soudu, kdy tedy nebylo prováděno dokazování ke skutku a prokázání viny obžalovaného. Rozsah dokazování byl jednoznačně nezbytný pro rozhodnutí soudu ve věci a byly naplněny požadavky ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. Soud prvního stupně poté své

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kalvachová.

rozhodnutí odůvodnil způsobem vyhovujícím požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu.

9. Z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumal krajský soud výrok o trestu napadeného rozsudku okresního soudu a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
10. Okresní soud při rozhodování o trestu respektoval zásady pro ukládání trestních sankcí zakotvené v ustanoveních § 37 trestního zákoníku a následujících. Nalézací soud byl při úvaze o druhu a výměře trestu správně veden hledisky uvedenými v ust. § 37 (obecné ustanovení pro ukládání trestů), § 38 trestního zákoníku (přiměřenost trestu) a dále § 39 odst. 1 trestního zákoníku (soudní individualizace trestu), a při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Okresní soud ve svých úvahách o uloženém trestu respektoval dále i ust. § 39 odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku. V rámci hodnocení osoby obžalovaného okresní soud přihlédl mimo jiné k rozsudku Okresního soudu v Jeseníku sp. zn. 6 T 75/2019, kterým byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 trestního zákoníku, současně okresní soud přihlédl k tomu, že se obžalovaný popsaného jednání dopustil vůči více poškozeným. Na druhé straně pak okresní soud přihlédl k významné polehčující okolnosti, a to prohlášení viny obžalovaného. Odvolací soud uzavírá, že vzhledem ke všem okolnostem projednávaného případu a osobě obžalovaného je možno souhlasit s rozhodnutím okresního soudu a jeho odůvodněním v tom smyslu, že v daném případě postačí uložení trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu. Uložený trest odnětí svobody ve výměře 30 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu nelze v žádném případě považovat za trest nepřiměřeně přísný. Okresní soud ukládal trest odnětí svobody v rozmezí od dvou roků do deseti let, je tedy zřejmé, že uložený trest odnětí svobody je v podstatě téměř na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody pak okresní soud stanovil na zkušební dobu v trvání čtyř roků, tedy nikoli na maximální zkušební dobu, která dle ust. § 82 odst. 1 trestního zákoníku činí pět roků. Je tedy nutno konstatovat, že uložený trest je nutně spíše hodnotit jako trest mírný, v žádném případě jako trest nepřiměřeně přísný, jak namítal v podaném odvolání obžalovaný. Správně pak okresní soud obžalovanému uložil podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku omezení, aby se ve zkušební době podmíněného odsouzení zdržel výkonu činnosti spojené s výchovným působením na děti a mládež. Závěrem odvolací soud shrnuje, že trest uložený okresním soudem v daném případě je trestem zákonným a přiměřeným, a odpovídá všem kritériím pro ukládání trestu.
11. S ohledem na shora uvedené bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné postupem podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **je** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 26. února 2024

JUDr. Jaroslav Hudeček v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Pavlína Hajtamarová v. r.